

Proloog

Vrijdag, 21 januari 2011

De begrafenis

‘Gaat het, Jovanny?’

Mijn vriendin kijkt me ongerust aan. Mijn oogleden zijn dik en rood van het huilen.

‘Ja, ik ben oké hoor, Elsa.’

Ze legt haar hand op mijn knie.

‘Ik zal er altijd voor jou zijn, Jovanny, dat weet je hé?’

Met een piepend geluid gaat de zware kerkdeur open. Het portaal wordt volledig verlicht door de binnen schijnende zonnestralen. Iedereen gaat rechtstaan wanneer de houten kist binnen wordt gedragen door vier mannen met een lange zwarte jas. Het geluid van de schuifelende stoelen galmt door de kerk. Terwijl het kerkorgel Bach speelt, schrijden de dragers door het gangpad. Ze zetten de lichtbruine kist neer naast de lachende foto bij het altaar. De stilte in het gebouw wordt verbroken door de gebiedende stem van de priester die ons vraagt om terug te gaan zitten.

‘We zijn hier vandaag samengekomen om het heengaan van...’

Gelaten kijk ik rond mij heen. Hier en daar zie ik iemand met een zakdoek terwijl anderen een traan wegvegen of elkaars hand troostend vasthouden.

De stem van de priester vervaagt, ik hoor niet meer wat er gezegd wordt. De plechtigheid verdwijnt op de achtergrond. Ik staar naar de ogen op de foto en ik denk terug aan dat weekend dat we eindelijk samen waren. De twee dagen waarin alles perfect was. Het weekend voor deze zinloze moord.

‘Nu weet ik waar de kleur van je mooie ogen me altijd aan doet denken’, hoor ik mezelf weer zeggen.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ze zijn zo blauw als dat beeldje op dit boek...’Egyptisch blauw’.

Jouw laatste woorden spoken door mijn hoofd.

Mijn lieve Jovanny, ik heb jou in dit avontuur gestort. Als er iemand is die moet boeten, ben ik het.'

Ik heb zelfs geen afscheid kunnen nemen. Ik kan me niet meer bedwingen en barst in tranen uit. Hoe moet ik nu verder zonder jou? Ik kan niet verwoorden hoeveel ik van je hou.

Drie dagen geleden verloor ik de liefde van mijn leven maar dat kan ik aan niemand vertellen.

1. De Groep

Zaterdag, 22 mei 2010

34 weken voor de moord

Dwangmatig kijk ik nog maar eens op mijn gsm of er nog berichten zijn. Tijdverlies natuurlijk. Het geluid van mijn telefoon staat zo hard dat ik geen enkel bericht kan missen. De trilstand kan ook niet hoger. Als er een bericht binnenkomt, lijkt het wel of mijn gsm pootjes krijgt en naar de rand van mijn salontafel wandelt. Ik heb trouwens net nog gekeken. Dat wil zeggen dat de stand van berichten gelijk blijft. Twee. Er was vanmorgen vroeg een sms van Elsa om me een gelukkige verjaardag te wensen. Getekend met 'je liefste collega' en drie kruisjes. Het andere was van mijn moeder *la mama*, zoals ze zichzelf noemt, trots op haar Italiaanse afkomst. Het is pas 11 uur en ik maak alweer mijn derde lungo. Er zijn dagen dat ik wel tot 6 à 7 koppen koffie per dag drink. Mijn enige verslaving maak ik mezelf wijs maar als ik eerlijk ben, zijn er nog wel meer dingen waar ik enorm aan gehecht ben. Zoals chocolade. Ik ben er dol op. Melkchocolade, geen zwarte. En mijn jeansbroeken. Ik heb tientallen Takeshy Shimoto jeans in mijn kast hangen. Ik hou van de opvallende stijl van deze hippe ontwerper.

Meestal ga ik op zaterdag langs het lab waar ik werk maar vandaag blijf ik thuis. Ik wil bij mijn collega's niet de indruk wekken dat ik op mijn verjaardag niets anders te doen heb dan lab resultaten te bekijken. Ik drink van mijn koffie en neem het boek waarvan ik me heb voorgenomen dat ik het vandaag ga uitlezen. Ik ben nog maar enkele pagina's verder in de roman van Jeroen Brouwers of Bes, mijn hondje, springt bij me op de zetel. Met haar poot duwt ze het boek uit mijn handen. Twee blinkende ogen kijken me uitdagend aan. Ze houdt haar kop schuin en legt haar poot op mijn arm. Oké, ze wil niet langer genegeerd worden en komt dicht tegen me aan liggen.

Ik neem mijn kop koffie, die naast de zetel op het bijzettafeltje staat en vraag me af of ik nog wat in huis heb voor mijn lunch vanmiddag. Misschien ga ik iets eten in de bistro op de hoek van mijn straat. Het is warm en zonnig vandaag. Dus ik kan Bes meenemen en op het terras lunchen. Ja, waarom niet, ik mag toch iets hebben aan mijn verjaardag. Een taart met 25 kaarsjes zit er niet in. Tenzij ik ze alleen opeet. Vanavond ga ik wel een stapje in de wereld zetten. Ik heb met twee ex-studiegenoten afgesproken om een avondje uit te gaan in Club Spirit, een ietwat oubollige club net buiten de stad. Mijn voorkeur gaat naar The perfect Cube, de place to be met zijn hippe muziek en trendy publiek maar dat zou dan betekenen dat ik er alleen naartoe moet. Veel vrienden heb ik niet dus schuif ik mijn persoonlijke keuze aan de kant en we gaan naar Club Spirit.

Toen ik nog thuis bij mijn ouders woonde, ging ik zelden uit. Dat is nu wel anders. Mijn ouders hebben me heel streng opgevoed en lieten me weinig ruimte voor ontspanning. *Eerst je studies Jovanny, later heb je nog genoeg tijd om uit te gaan,* zei mijn vader altijd. Nu ik afgestudeerd ben en niet meer bij mijn ouders woon, heb ik me volop in het uitgangseven gestort.

Mijn ouders wonen nog steeds in een afgelegen wijk van Wilrijk, een randgemeente van Antwerpen, waar papa ook zijn boekhoudkundig kantoor heeft. Mijn moeder werkt bij hem als zijn secretaresse wat betekent dat ze dag en nacht samen zijn. We leefden met ons drie in een kleine, geïsoleerde wereld. Het enige familielid dat ik me nog vaag herinner, is tante Linda. Eigenlijk was ze niet echt een tante maar mama's beste vriendin. Mama zei dat Linda voor haar de zus was die ze nooit had. Tante Linda kwam vroeger vaak bij ons over de vloer. Ik weet nog dat we een keer samen met haar met vakantie in Duitsland zijn geweest. Ik was toen een jaar of zes, geloof ik. Na die vakantie heb ik Linda nooit meer gezien. Wanneer ik vroeg waarom ze nooit meer langskwam, werd mijn moeder chagrijnig en zei ze dat Linda voorgoed naar Rotterdam verhuisd was.

Mijn ouders waren erg op hun privacy gesteld en het was dan ook de enige keer dat er iemand met ons mee op reis ging. Ze hielden van lange wandelingen en kozen altijd voor een vakantieplek waar niet veel meer te zien was dan bossen en weilanden. Ik vond die eenzame vakanties verschrikkelijk. Ik ben er zeker van dat mijn afkeer voor stilte en eenzame bossen toen is ontstaan. Geef mij maar de weidsheid van de zee of de gezellige drukte van de stad. Daarom heb ik ook gekozen om midden in de stad te gaan wonen.

Club Spirit is klein maar dat zorgt ervoor dat er een aangename sfeer heerst. De dj moet het stellen met een klein balkon net boven de bar. Geen hypnotiserende lasers of blacklights die hem kunnen begeleiden. Stuntelig mixt hij wat nieuwe hits met eighties klassiekers. Ik ben blijkbaar de enige die zich aan de onhandige dj stoort. De clubbezoekers op de overvolle dansvloer laten zich allerminst afleiden door zijn enerverende ritmewissels. Mijn twee kameraden raken snel aan de praat met twee meisjes die ik niet ken. Ik word niet meteen in het gesprek betrokken en besluit dan maar om in mijn eentje wat te drinken te halen. Aan de bar staat een lange rij ongedisciplineerde feestvierders die een drankje proberen te bestellen. In het gedrang stap ik per ongeluk op de voet van het meisje naast mij.

‘Oei, sorry hoor, ja het is hier ook zo druk hé,’ zeg ik verontschuldigend.

‘Geen probleem hoor, mijn voeten zijn veilig, kijk.’

Ze wijst naar haar schoeisel. Onder haar lange rok met ruitjes, die zorgvuldig dichtgeknoopt is met drie grote goudkleurige veiligheidsspelden, heeft ze laarzen met een stalen tip aangetrokken.

‘Wow inderdaad, die kunnen tegen een stootje!’

Het meisje kijkt me vriendelijk lachend aan. Ze heeft een mooi rond gezicht en de enige make-up die ze draagt, is een fijn zwart lijntje rond haar donkerbruine ogen. Haar witte blouse, die tot boven is dichtgeknoopt, geeft haar een klassieke uitstraling die nog meer wordt geaccentueerd door haar korte kapsel en haar lange rok.

Een beetje verderop wuift iemand naar haar en ze verdwijnt tussen de mensen.

Nadat ik in de chaos aan de bar eindelijk een cocktail besteld heb, ga ik weer op zoek naar mijn twee vrienden. Ze staan op de dansvloer met de meisjes die ik niet ken en zo te zien hebben ze het helemaal naar hun zin. Mark, een van mijn kameraden, heeft interesse in het kleine, donkerharige meisje uit het groepje. Hij probeert haar te versieren maar ik geloof nooit dat hij met zijn houterige dansmoves indruk zal maken. Ik geniet van mijn drankje en neem de trap naar het kleine balkon vanwaar ik een perfect overzicht heb over het gebeuren in de club. Aan de rand van de dansvloer merk ik het meisje met de geruite rok opnieuw op. Het is duidelijk dat ze hier heel populair is want verschillende feestvierders begroeten haar met een kus op haar wang. Als een vip wandelt ze door de menigte en hier en daar stopt ze voor een korte babbel. Ik bewonder haar natuurlijke charme. De vlotte manier waarop ze omgaat met de mensen maakt me zelfs een beetje jaloers. Ondertussen heb ik mijn vrienden uit het oog verloren. Vanop het balkon van de club zie ik ze niet meteen staan. Ik vertrouw er wel op dat ze niet zonder mij zullen vertrekken maar besluit toch om ze beneden in de mensenmassa te gaan zoeken. Ik schuifel verder en opnieuw stoot mijn voet tegen de laars met de stalen tip.

‘Oh nee, nu doe ik het weer,’ roep ik, ‘het lijkt wel of ik het met opzet doe. Sorry hoor.’

‘Misschien doe je het wel opzettelijk.’ Opnieuw haar brede lach.

‘Nee, echt niet hoor, het is per onge...’

‘Hey, geen probleem hoor. Ik grap maar wat.’

Ze legt haar hand op mijn schouder. Ik voel de warmte van haar handpalm door mijn T-shirt.

‘Ik zei toch dat ik tegen een stootje kan,’ zegt ze op een spontane manier waardoor ik meteen begrijp waarom ze zo populair is in de club. ‘Zeg maar’, gaat ze verder, ‘als we dan toch heel de avond tegen mekaar aanlopen, kunnen we beter kennismaken niet? Ik ben Tiffany.’